

Από το [Washington Institute](#) : Τον Οκτώβριο του 2014 η Σουηδία έγινε η πρώτη μεγάλη χώρα της Δύσης που αναγνώρισε το Παλαιστινιακό κράτος. Έκτοτε διάφορα κοινοβούλια ανά την Ευρώπη (όπως η Μ. Βρετανία, η Κύπρος, η Μάλτα, η Ισπανία και το Βατικανό) έδειξαν ενδιαφέρον να ακολουθήσουν το παράδειγμα της Σουηδίας.

Αυτές οι πολιτικές αντικατοπτρίζουν την απογοήτευση της Δύσης από τις επαναλαμβανόμενες αποτυχίες επίτευξης μιας Ισραηλινο-Παλαιστινιακής συμφωνίας για την ειρήνη, καθώς και την αίσθηση ότι η «λύση των δύο κρατών» κινδυνεύει.

Ωστόσο, παρότι 20 χρόνια διαπραγματεύσεων δεν κατάφεραν να φέρουν την ειρήνη, έχουν αποδώσει ένα σε γενικές γραμμές αποδεκτό από τη Δύση πακέτο προτιμήσεων, βασισμένο στις εξής αρχές: την ίδρυση Παλαιστινιακού κράτους δίπλα στο κράτος του Ισραήλ, αναγνωρισμένα σύνορα χονδρικά βασισμένα στα σύνορα του 1967, την Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσα και των δύο κρατών, και μία συμφωνία δίκαιη και ρεαλιστική για την επίλυση του θέματος των προσφύγων.

Στη νέα της μελέτη, με τίτλο «**Aligning Policy with Preference – Preserving a Path to a two-state solution**», (την οποία μπορείτε να κατεβάσετε [εδώ -αρχείο pdf](#)), η τ. βουλευτής

της Κνέσετ
[Wilf](#)

[Einat](#)

επισημαίνει ότι μια πλήρης εναρμόνιση των προτιμήσεων των χωρών της Δύσης με την πολιτική τους στο θέμα Παλαιστινίων και Ισραήλ θα μπορούσε να αποφέρει μια καινοτόμο προσέγγιση στην ειρηνευτική διαδικασία. Αντίθετα, μια τυχαία και αποσπασματική προσέγγιση θα μπορούσε να επισπεύσει την ίδια τη διάλυση που κατ' αρχήν οι χώρες της Δύσης στοχεύουν να αποτρέψουν.

[Πηγή: [The Washington Institute – Policy Focus 141](#) , Δεκέμβριος 2015]

